

ת"פ 9421/10/10 - מדינת ישראל נגד ח ע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 9421-10-10 מדינת ישראל נ' ע
בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ח ע

הנאשם

הכרעת-דין

כתב-האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב-אישום המייחס לו עבירה של הטרדה מינית לפי סעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 (להלן: החוק למניעת הטרדה מינית או: החוק).

בהתאם לנטען בכתב-האישום, בתקופה הרלוונטית הנאשם עבד בבית-הספר היסודי "צ" בירושלים כסגן-מנהל, ואילו המתלוננת עבדה באותו בית-ספר יסודי כמורה. בין החודשים דצמבר 2008 עד מאי 2009, הטריד הנאשם מינית את המתלוננת בשעות היום, במקומות שונים בבית-הספר. ההטרדות המיניות כללו השמעת הצעות חוזרות ונשנות בעלות אופי מיני, וזאת לאחר שהמתלוננת הראתה לנאשם כי היא אינה מעוניינת בהצעות האמורות וביקשה ממנו לחדול מהן.

לפי הנטען, הנאשם פנה למתלוננת בהצעות ובאמרות כגון: "את יפה שלי, יש לך גוף יפה, מתי לבשת את המכנס הצבאי היה יפה עלייך, תלבשי אותו עוד הפעם...למה לא לבשת את המכנס שאמרתי לך... המכנס יפה, אני רוצה לראות אותו עלייך".

בתאריך 5.5.2009 בשעה 12:15 לערך, הטריד הנאשם את המתלוננת בבית-הספר באומרו לה: "יש לך חזה כל-כך יפה, אם אני אמצוץ לך...את החזה זה כל כך נעים, את תרגישי כל כך נעים...מתי אני רואה אותך מתחילה בי אש. למה לא נצא, נעשה הכל מבחוץ, לא חשוב שנעשה משהו מבפנים או משהו עמוק".

בתאריך 28.5.2009 בשעה 12:15 לערך, בחדר המורים בבית-הספר, הטריד הנאשם את המתלוננת באומרו

לה "יש לך חזה כל כך יפה".

2. יוער כי הן מתיאור העובדות הנטענות בכתב-האישום והן מסיכומיה של באת-כוח המאשימה, עלה כי המדינה ייחסה לנאשם הטרדה מינית לפי כל אחת משתי חלופות הנכללות בסעיפים 3(א)(3) ו- 3(א)(4) לחוק למניעת הטרדה מינית. מדובר בחלופות המגדירות "הטרדה מינית", המהווה עבירה פלילית לפי סעיף 5(א) לחוק. וזו לשון הסעיפים:

3. הטרדה מינית והתנכלות

(א) הטרדה מינית היא כל אחד ממעשים אלה:

...

(3) הצעות חוזרות בעלות אופי מיני, המופנות לאדם אשר הראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות האמורות.

(4) התייחסויות חוזרות המופנות לאדם, המתמקדות במיניותו, כאשר אותו אדם הראה למטריד כי אינו מעוניין בהתייחסויות האמורות.

..."

5. הטרדה מינית והתנכלות - עבירות

(א) המטריד מינית אדם כאמור בסעיף 3(א)(3), (4), (5) ו- (6), דינו - מאסר שנתיים..."

עינינו רואות כי בהתאם לשתי החלופות הנטענות, על המאשימה להוכיח הצעות או התייחסויות חוזרות, שהן בעלות אופי מיני או מתמקדות במיניותו של אדם, והן הופנו לאדם שהראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות או בהתייחסויות האמורות.

למען הסר ספק, יובהר כבר בפתח הדברים כי אין מחלוקת שבתקופה הרלוונטית לכתב-האישום, לא שררו בין הנאשם למתלוננת יחסי מרות, ולפיכך לא יוחס לנאשם בכתב-האישום רכיב של ניצול מרות ביחסי עבודה.

מהלך התיק, התשובה לאישום ויריעת המחלוקת במשפט

3. תיק זה היה בטיפולם של מספר שופטים, עד אשר הגיע לטיפולו של מותב זה ביוני 2013. בתשובת הסנגור לכתב-האישום, כפר הנאשם במיוחס לו. ההגנה אישרה כי היו מספר שיחות טלפון בין המתלוננת לנאשם, אולם נטען כי המתלוננת היא זו שיזמה פניות לנאשם וניסתה להתקרב אליו. הנאשם הכחיש מכל וכל את האמירות המיניות שיוחסו לו כלפי המתלוננת. בתשובה לאישום, טען הסנגור כי יתכן שהיחסים בין השניים היו "טיפה מעבר לידידותיים". עם זאת, בעדותו לפני הנאשם הכחיש כי היה לו קשר כלשהוא עם המתלוננת שחרג מעבר ליחסים מקצועיים רגילים, ואף טען שסייע למתלוננת מול הורים שהתלוננו כנגדה בבית-הספר.

המסכת הראייתית

4. מטעם המאשימה העידו שישה עדים: המתלוננת; החוקר המשטרתי וסיים רבאח; המורה ח שלמד בבית-הספר בתקופה הרלוונטית; וכן שלושה מבני משפחתה של המתלוננת - אחיה, אמה ואחותה.
- מטעם ההגנה העיד הנאשם וכן שישה עדי הגנה: מנהל בית הספר שהנאשם היה סגנו; וכן חמישה מורים ואנשי-צוות נוספים שעבדו בבית-הספר בתקופה הרלוונטית לכתב-האישום.

ראיות התביעה

5. עדת התביעה המרכזית היתה המתלוננת. מטעמים שיפורטו להלן, מצאתי את עדותה של המתלוננת משכנעת ואמינה מתוכה. בנוסף, נמצאו חיזוקים ממשיים לעדותה של המתלוננת בשיחה שהתנהלה בין המתלוננת לנאשם, שהמתלוננת הקליטה בטלפון הנייד שלה בחדר המורים ביום 28.5.2009 ללא ידיעת הנאשם (להלן: הקלטת ת/1); בעדותו של המורה ח; וכן בעדויותיהם של בני משפחתה של המתלוננת לגבי מצבה, התנהגותה והדברים שסיפרה בבית טרם הגשת התלונה במשטרה. אפתח, אפוא, בעדות המתלוננת, ואעמוד תחילה על פרטי גרסתה. לאחר מכן, אנמק את אופן התרשמותי מעדות המתלוננת במשפט, וכן אתיחס לטענות הגנה שונות שהופנו כנגד מהימנותה. בהמשך, אבחן את החיזוקים השונים שנמצאו לעדות המתלוננת בחומר הראיות.

(א) עדות המתלוננת

6. המתלוננת העידה לפניי בישיבת ההוכחות הראשונה בתיק שהתקיימה ביום 30.3.2014. בהסכמת הצדדים, המתלוננת נקראה לשוב לדוכן העדים ביום 14.5.2014, וזאת על-מנת להשלים את עדותה בשתי סוגיות: האחת, בנוגע לשאלת קיומן של הקלטות נוספות שהמתלוננת הקליטה את הנאשם, מלבד הקלטת ת/1. והשנייה, בנוגע לבקשה שהעלה הסנגור בסמוך לישיבת ההוכחות הראשונה, לקבלת פלטי שיחות טלפון בין הנאשם למתלוננת בתקופה הרלוונטית לכתב-האישום.

(1) פרטי גרסתה של המתלוננת

7. המתלוננת העידה כי היא רווקה, בעוד לנאשם שתי נשים (הנאשם אישר זאת בעדותו לפניי). לפי עדות המתלוננת, היא היתה מורה חסרת קביעות בבית-הספר, ובנובמבר 2008 קיבלה ללמד שתי כיתות שהיו ממוקמות בבניין בית-הספר בו שימש הנאשם כסגן-מנהל. המתלוננת העידה על מקרים שונים בהם הנאשם הסתכל על גופה במבטים מיניים, וכן פנה אליה באמירות "כל יום כמעט" (עמ' 13, ש' 2; עמ' 19, ש' 14 לפרוטוקול). לדברי המתלוננת, הפעם הראשונה היתה בדצמבר 2008 או בינואר 2009, כאשר היא היתה בחדר המורים, ואילו הנאשם קרא לה לבוא למשרדו. המתלוננת סברה כי מדובר בעניין מקצועי, אך כשהגיעה למשרדו של הנאשם, הוא אמר לה: "את מוצאת חן בעיניי. אני מת עלייך ואני רוצה לטייל איתך, אם תסכימי שנלך ביחד לבלות כמה שעות. יש לך גוף יפה. המכנסיים שהיית לובשת היה יפה עלייך, תלבשי עוד פעם. יפה לראות אותך בו". המתלוננת הסבירה כי הנאשם התייחס בדבריו האמורים למכנסיים "בצבע של צבא", והיה מבקש ממנה: "...תלבשי אותו, זה יפה עלייך. הגוף שלך יפה ואני רוצה לראות את המכנס עלייך" (עמ' 13, ש' 29 לפרוטוקול). המתלוננת השיבה לנאשם: "סליחה, את המילים האלה אני לא אוהבת לשמוע. זה בית ספר, ואתה סגן מנהל. אני לא רוצה לשמוע עוד ממך ככה מילים" (עמ' 13, ש' 8-9 לפרוטוקול). בהמשך העדות, ציינה המתלוננת כי אמרה לנאשם: "אל תדבר אליי ככה", והוסיפה: "אני התביישתי, בית הספר מלא ילדים ומורים, לאן שאת הולכת רואים אותך ומדברים" (עמ' 9).

לאחר אותו מקרה, היה הנאשם מגיע לכיתה שהמתלוננת היתה מלמדת בה, וקורא לה כדי לדבר עימה. הוא היה שואל את המתלוננת למה היא לא עונה לטלפונים שלו. פעם אחת השיבה לו המתלוננת שהטלפון התקלקל, ופעם שנייה השיבה כי היו אנשים בחדר ולא יכלה לדבר עימו (עמ' 13, ש' 19 לפרוטוקול). בעדותה הראשית, אישרה המתלוננת את הדברים שאמרה בהודעתה הראשונה במשטרה (נ/ 4) לפיהם הנאשם הבטיח לה מספר פעמים שיכתוב מכתב הערכה לגביה למנהל שלה, כדי שתישאר ללמד בבית-הספר בהיותה מורה ללא קביעות (עמ' 19, ש' 4 ואילך לפרוטוקול).

בחודש מאי 2009, קרא הנאשם למתלוננת למשרדו שוב, וביקש ממנה לסגור את הדלת. המתלוננת סגרה את הדלת באופן חלקי בלבד. לטענת המתלוננת, הנאשם אמר לה: **"...יש לך חזה יפה...הוא גם שאל אותי האם יצאתי עם מישהו והמישהו הזה מצץ לי את החזה. הוא אמר לי שהדבר הזה מאד מתוק, אם מוצצים לי את החזה. זה נותן בך הרגשה יפה ומתוקה. בואי ננסה אותו, ונצא ביחד ונהנה ביחד"** (עמ' 13, ש' 31 ואילך לפרוטוקול). לטענת המתלוננת, היא ענתה לנאשם: **"אל תדבר איתי מילים כאלה"** ויצאה מהחדר. בהמשך העדות, טענה המתלוננת כי אמרה לנאשם: **"אתה לא מתבייש? אנחנו בבית ספר. אתה מורה וזה לא מקובל ממך..."**. לשאלה מה הרגישה למשמע המילים, השיבה המתלוננת: **"משהו מגעיל. נגעלתי. לא הרגשתי שאני רוצה להישאר בבית הספר"** (עמ' 14, ש' 10-12; עמ' 18, ש' 4 לפרוטוקול).

לאחר אותו מקרה, המשיך הנאשם לצלצל לטלפון של המתלוננת. כשהיתה במרכז להשתלמויות מורים, התקשר הנאשם למתלוננת ואמר לה שהוא מחכה לה בחוץ. לטענת המתלוננת, היא לא היתה עונה לטלפונים, ואם ענתה היתה אומרת שהיא עסוקה ואינה יכולה לדבר עכשיו. הנאשם היה מגיע אליה לכיתה, ועושה לה סימנים בידו שתצא החוצה **"ותמיד אמר לי מילים כאלה, שנלך ביחד, תחשבי על זה אני ואת. אני מת עלייך, משעמם לי ושיהיו יחסים טובים. אם יש משהו, נעשה את זה מחוץ לגוף שלי אז שאני לא אדאג. אל תפחדי"** (עמ' 14, ש' 19 לפרוטוקול). לדברי המתלוננת, ההטרדות נמשכו עד סוף שנת הלימודים 2009 (עמ' 14, ש' 25 לפרוטוקול).

8. לאחר השיחה שהתקיימה במשרדו של הנאשם בה לטענת המתלוננת הוא דיבר איתה על מציצת החזה שלה, היא הגיעה למשטרה ביום 5.5.2009 ביחד עם אחיה, והגישה תלונה כנגד הנאשם (נ/ 4).

כשלושה שבועות לאחר מכן, ביום 28.5.2009, הקליטה המתלוננת את הנאשם ללא ידיעתו באמצעות הטלפון הנייד שלה, כאשר שוחח עימה בחדר המורים. היה זה לאחר הגשת התלונה הראשונה של המתלוננת במשטרה, וטרם הזמנת הנאשם לחקירה תחת אזהרה באוגוסט 2009. לטענת המתלוננת, היא ישבה בחדר המורים לבדה, ותיקנה מבחנים של התלמידים. הנאשם נכנס לחדר המורים ועמד ליד החלון. הוא הסתכל לכיוון הדלת כדי לראות אם מישהו בא, ובמהלך השיחה ביניהם אמר לה בקול נמוך: **"החזה שלך יפה"**. לטענת המתלוננת, היא ענתה לו: **"לא רואים כלום"** (עמ' 17, ש' 1-9, 23 לפרוטוקול). יוער כי קיימת מחלוקת בין הצדדים האם הקלטת ת/ 1 בה נשמעת השיחה שהקליטה המתלוננת עם הנאשם מהווה ראיה קבילה, וכן קיימת מחלוקת בשאלה מה שומעים בקלטת. לפיכך, אשוב ואתייחס לקלטת ת/ 1 ולמעמדה הראייתי בהמשך הדברים.

9. בחקירה נגדית, השיבה המתלוננת כי כאשר הנאשם היה מדבר עימה, הוא היה עושה זאת **"...בקול שקט, ולא**

דיבר מול כולם, והוסיפה כי הנאשם לא היה מתקרב אליה ליד אחרים (עמ' 17, ש' 31; עמ' 24, ש' 13, 21 לפרוטוקול). בנוסף, השיבה המתלוננת כי אין לה כיום קשר עם הנאשם, וכי גם בעבר לא היה ביניהם כל קשר **"לא חברי ולא רומנטי. לא הייתי נפגשת איתו אחרי בית הספר ולא כולם"** (עמ' 19, ש' 30 לפרוטוקול). המתלוננת הוסיפה והדגישה כי עמדה על תלונתה כנגד הנאשם לאורך כל הדרך, וכי מעולם לא הסכימה ל"סולחה" או לביטול התלונה מטעמה (עמ' 19 ו- 23 לפרוטוקול).

(2) ההתרשמות מעדות המתלוננת במשפט

10. עדותה של המתלוננת לפני הותירה רושם משכנע ואמין. ניכר היה שהמתלוננת מעידה על האירועים כפי שהשתמרו בזיכרונה. עדותה היתה סדורה ועקבית בעיקרה. המתלוננת השתדלה לדייק בדבריה, לא השיבה לשאלות שלא ידעה או זכרה את התשובה אליהן, נמנעה מהגזמה בתיאורי מלל או התנהגות, ונזהרה מלייחס לנאשם מעשים שלא ביצע. כך למשל, העידה המתלוננת כי מעשיו של הנאשם לא כללו מגע גופני בשום שלב, אלא **"רק דיבורים"** (עמ' 14, ש' 22 לפרוטוקול).
11. בסיכומיו בעל-פה התייחס הסנגור לתהיות ולסתירות שונות בנוגע לעדות המתלוננת, וטען כי יש בהן כדי לקעקע את אמינות גרסתה. בחנתי את טענות הסנגור ואני סבורה כי מדובר בסתירות שאינן יורדות לשורש העניין, וכן בסתירות שניתן להן הסבר מניח את הדעת. כך למשל, הסנגור הצביע בטיעונו על כך שבעדותה לפני טענה המתלוננת כי המשטרה היא זו שביקשה ממנה להקליט את הנאשם. לעומת זאת, בהודעתה הראשונה במשטרה אמרה המתלוננת שהיא רוצה להקליט את הנאשם, וזאת במענה לשאלת החוקרת האם יש ברשותה ראייה להוכיח את הטרדתה על-ידי הנאשם (נ/ 4, ש' 85). המתלוננת נשאלה בעדותה לפני על פער זה, והסבירה כי היא הגישה את התלונה הראשונית כנגד הנאשם בתחנת המשטרה שלם-ציון, ויתכן ששם אמרה כי ברצונה להקליט את הנאשם. לאחר מכן, התיק עבר לטיפול תחנת המשטרה מוריה, ושם החוקר וסים רבאח ביקש ממנה להקליט את הנאשם. נוכח ההסברים האמורים, ספק אם קיימת סתירה בדבריה של המתלוננת. מכל מקום, אף אם קיימת כזו, אינני סבורה כי מדובר בסתירה הנוגעת לנקודה מהותית שיש בה כדי לקעקע את אמינות המתלוננת.
- דוגמה נוספת - הסנגור הרחיב דיבור על כך שהמתלוננת העידה במשפט כי סיפרה על מעשיו של הנאשם בסמוך לאחר ביצועם, למורה בבית-הספר בשם עג'עוני. עם זאת, הסנגור הצביע על כך שהמתלוננת נמנעה מלספר בהודעותיה במשטרה על שיחותיה עם אותה מורה, וטען כי הדבר מחליש את אמינות גרסתה. זאת ועוד; כאשר הסנגור ביקש מהמתלוננת בחקירתה הנגדית את מספר הטלפון של אותה מורה, המתלוננת דפדפה במכשיר הטלפון הנייד שלה ואז מסרה כי אין ברשותה את מספר הטלפון, והסבירה כי החליפה את מכשיר הטלפון הנייד שלה שבוע לפני כן (עמ' 25, ש' 28 לפרוטוקול). לטענת הסנגור, אף בכך יש כדי לפגום במהימנותה של המתלוננת. אינני סבורה כי כך הם פני הדברים. בעדותה לפני, הסבירה המתלוננת כי לא מסרה את שמה של אותה מורה בחקירת המשטרה, שכן לא חשבה על כך (עמ' 25, ש' 17 לפרוטוקול). בישיבת ההוכחות השנייה אליה התייצבה המתלוננת, היא מסרה לפרוטוקול את מספר הטלפון של אותה מורה (עמ' 69, ש' 12 לפרוטוקול), כך שאין לומר שסירבה או התחמקה ממסירת מספר הטלפון שהתבקש על-ידי הסנגור. אוסיף כי בעדותה לפני הסכימה המתלוננת מיד לבקשתו של הסנגור כי ינתן צו לקבלת פלטי שיחות לגבי מכשיר הטלפון הנייד שלה, על-מנת לבחון את טענתה לפיה הנאשם היה מצלצל אליה פעמים רבות. בנסיבות אלה, אינני סבורה כי יש בהתנהלותה של המתלוננת לפני כדי להצביע על חוסר מהימנות כנטען על-ידי הסנגור, אלא להפך.

12. הסנגור הוסיף וטען כי אין ליתן אמון בעדותה של המתלוננת וזאת נוכח הטעויות הבאים: ראשית, מחדלה של המתלוננת להתלונן כנגד הנאשם בפני גורם ממונה בין כותלי בית-הספר, וכן השיהוי הנטען בהגשת התלונה במשטרה. שנית, עבר פלילי נטען של המתלוננת וטענה בדבר היותה "מוטרדת מינית סידרתית". ושלישית, טענות הנוגעות להליך אחר התלוי ועומד כנגד המתלוננת, וכן טענות בדבר המניע של המתלוננת בהגשת התלונה במשטרה כנגד הנאשם. אפנה לבחון סוגיות אלה ושאלת השלכתן על מהימנות עדותה של המתלוננת.

(3) טענות ההגנה כנגד אמינות גרסת המתלוננת עקב אופן הגשת התלונה ומועדה

13. הסנגור טען כי אין ליתן אמון בגרסת המתלוננת מאחר שלא התלוננה כנגד הנאשם בפני גורם ממונה בתוך כותלי בית-הספר. המתלוננת נשאלה על כך בעדותה במשפט והסבירה כי בבית-הספר בו לימדה היו שני מנהלים: מנהל אחד לבית-הספר לבנים, שהנאשם היה סגנו; ומנהל שני לבית-הספר לבנות, אליו עברה המתלוננת לאחר תחילת השנה. המתלוננת העידה כי ידעה שהיחסים בין הנאשם למנהל בית-הספר שלו "**היו כמו דבש**", ולכן חששה להתלונן בפני אותו מנהל (עמ' 19, ש' 11 לפרוטוקול). לטענתה, כל אותה עת היא לא נפגשה ולא הכירה את מנהל בית-הספר לבנות שהפך להיות הממונה עליה לאחר תחילת השנה, ולכן לא הלכה להתלונן בפניו. ובלשונה: "**לא היה לי יחס איתו. לא היה לי דיבור איתו. אף פעם לא ראיתי אותו**" (עמ' 22, ש' 25 לפרוטוקול). לצד זאת, העידה המתלוננת כי ברגע שהנאשם התחיל לומר לה "**דברים שהם מאוד מיניים**", היא סיפרה על כך למורה ח שהיה מחנך הכיתה אותה לימדה (עמ' 15, ש' 3; עמ' 20, ש' 10; עמ' 22, ש' 22 לפרוטוקול).

ודוק, הטענה לפיה המתלוננת לא הכירה בעת הרלוונטית את המנהל הממונה עליה, אינה מתיישבת עם עדותו של המורה ח אליה אתייחס בהמשך הדיון, ממנה עלה כי לא סביר שמורה לא יכיר את המנהל הממונה עליו בבית-הספר (עמ' 47 לפרוטוקול). יחד עם זאת, המורה ח העיד בחקירה נגדית כי: "**התלוננת בבית הספר נעים באופן אנכי, קודם למחנך, ואחר כך לרכז, ואחר כך לסגן ואחר כך למנהל, זה אם לא נמצא לה הפתרון. אני הייתי המחנך והרכז בשבילה [בשביל המתלוננת-ד.כ.ל]**" (עמ' 46, ש' 23-24 לפרוטוקול). המורה ח הוסיף ואישר בעדותו לפני כי המתלוננת פנתה אליו וסיפרה לו על מעשי הנאשם כלפיה עוד בטרם פנתה למשטרה, ולכך אשוב בהמשך הדברים. מכאן שגם אם המתלוננת בחרה מסיבותיה שלה שלא לפנות למנהלי בית-הספר בשים לב לכך שהנאשם היה סגן-מנהל שם, אין לומר כי היא לא פנתה לגורם בתוך בית-הספר, שכן היא סיפרה על המעשים למורה ח שהיה המורה-המחנך האחראי עליה.

14. הסנגור הוסיף וטען כי המתלוננת השתהתה בהגשת התלונה במשטרה. זאת מאחר שלטענת המתלוננת, הנאשם החל להטרידה בדצמבר 2008 או בינואר 2009, ואילו המתלוננת הגישה את התלונה במשטרה בתחילת מאי 2009. כאשר המתלוננת נשאלה על כך בעדותה לפני, היא הסבירה כי בהתחלה סברה שאולי הנאשם יתבייש ויחדול ממעשיו בעצמו (עמ' 20, ש' 3; עמ' 25, ש' 7 לפרוטוקול). לדבריה, כאשר נוכחה לדעת שהנאשם לא מפסיק ממעשיו: "**מאוד נלחצתי בבית הספר והיתה לי הרגשה שלא רציתי ללכת לבית הספר בגללו [בגלל הנאשם-ד.כ.ל]**" (עמ' 20, ש' 4 לפרוטוקול). כאשר נשאלה המתלוננת בחקירה נגדית מדוע לא עשתה לנאשם "פדיחה" מול מורים אחרים, השיבה: "**כולם שם [בבית-הספר-ד.כ.ל] מאותו הכפר. כל אחד קרוב לשני ופחדתי שבסוף אני אצא המשקרת ואני אהיה האשמה בעיני המורים האחרים**" (עמ' 24, ש' 23-24 לפרוטוקול). לטענתה, כאשר הנאשם התחיל לומר לה "**דברים שהם מאוד מיניים**" שכללו התייחסות למציצת החזה שלה כאשר קרא לה למשרד שלו, המתלוננת פנתה למורה ח וסיפרה לו על כך, והוא ייעץ לה לפנות לבני משפחתה (עמ' 20 לפרוטוקול). המתלוננת סיפרה על מעשי הנאשם לאחותה ולאחר מכן לאמה ולאחיה. בתחילה, האח רצה ללכת ביחד עם אנשים נוספים לנאשם, אולם המתלוננת ביקשה ממנו להימנע מכך וללוותה לתחנת המשטרה כדי שתגיש תלונה כנגד הנאשם, וכך עשתה (עמ' 15

הנה כי כן, המתלוננת הסבירה בגילוי ובבהירות את השלבים השונים שחוותה עד שגיבשה את ההחלטה להגיש כנגד הנאשם תלונה במשטרה. הסבירה של המתלוננת הגיוניים, ומשתלבים היטב עם עדויותיהם של המורה ח ושל בני משפחת המתלוננת, והדברים יפורטו בהמשך הדיון. בנסיבות אלה, אם וככל שהיה עיכוב בהגשת התלונה במשטרה מצד המתלוננת, אין בו כדי לפגום במהימנותה או במשקל הגרסה שמסרה. בהקשר זה, אין לי אלא להפנות לדבריה של כב' השופטת (כתוארה אז) ביניש בעש"ם 2203/05 מדר נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 21.7.2005): "הלכה היא כי כבישת תלונה, כשלעצמה, אין בה כדי לשלול מהימנותה של העדות. כך במיוחד בתלונות המתייחסות לעבירות מין, ובהן עבירות של הטרדה מינית, אשר מלוות לעיתים בתחושות של בושה, עלבון וקלון, או רתיעה מפני החשיפה ומפני מחירה החברתי והאישי של חשיפה זו" (שם, בפיסקה 6).

(4) טענות ההגנה כנגד מהימנות המתלוננת עקב עבר פלילי נטען והיותה "מוטרדת מינית סדרתית"

15. במהלך ניהול המשפט התברר כי בחומר החקירה שהועבר לעיון הסנגור נכלל ככל הנראה מחמת השגגה, פלט רישום פלילי של המתלוננת משנת 2009. הסנגור טען כי לפי אותו פלט, המתלוננת הורשעה בשנת 1989 (קרי- לפני כ- 25 שנים), בעבירות אלימות כנגד שוטרים ונדונה לעונש מאסר בפועל בגין כך (עמ' 29-30 לפרוטוקול). יוער כי בישיבת ההוכחות שלאחר מכן, הגישה המאשימה לעיון פלט רישום פלילי של המתלוננת מעודכן לשנת 2014, ממנו עלה כי נכון להיום המתלוננת חסרת רישום פלילי, קרי- אותה הרשעה קודמת אליה התייחס הסנגור על-בסיס פלט משנת 2009, נמחקה מאז מהמרשם (עמ' 72, ש' 24 לפרוטוקול).

נוכח מחיקת ההרשעה של המתלוננת מהמרשם הפלילי, אני רואה להזכיר כי סעיף 20(ב) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981 קובע כי: "ראיה שיש בה גילוי הרשעה שנמחקה לא תהיה קבילה בהליך משפטי או לפני גוף או אדם הממלאים תפקיד ציבורי על פי דין, אלא אם מסר אותה בידועין מי שהרשעתו נמחקה". סעיף 20(ג) לחוק הנ"ל מוסיף וקובע כי: "בהליך כאמור בסעיף קטן (ב) לא יישאל אדם שאלות לגילוי הרשעה שנמחקה, ואם נשאל לא יהיה חייב להשיב". בהתחשב בהוראות החוק האמורות, אינני רואה להתחשב כלל בהרשעה שנמחקה. מעבר לנדרש, אוסיף כי גם לגופם של דברים, ההרשעה הנטענת על-ידי הסנגור לפני כ- 25 שנים, אינה ממין העניין ואין בה כשלעצמה כדי להשליך על אמינות גרסת המתלוננת לפני בדבר היותה נפגעת עבירה של הטרדה מינית. נראה כי התייחסות ההגנה לאותה הרשעה וכן כינויה של המתלוננת על-ידי הסנגור "אסירה לשעבר" בסיכומיו בעל-פה, נועדו להשחיר את פני המתלוננת באופן כללי, בלא שלדברים רלוונטיות ממשית להליך הנוכחי. (להלכה הפסוקה לפיה בעצם קיומו של עבר פלילי לעד, אין כדי לאיין את משקלה של העדות ויתכן שלא יערער את אמינותה כלל, ראו: ע"פ 436/79 פרנקו נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(1) 593, 595 (1979); ע"פ 5391/07 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (31.12.2007)).

16. למען שלמות התמונה, יוער כי במהלך חקירתה הנגדית השיבה המתלוננת לשאלת הסנגור כי בעבר הוטרדה מינית על-ידי מפקח מסוים ממשד החינוך שציינה את שמו (עמ' 33, ש' 18 ואילך לפרוטוקול). על רקע זה, טען הסנגור בסיכומיו בעל-פה כי עסקינן ב"מוטרדת מינית סדרתית" ולפיכך אין להאמין לעדותה כנגד הנאשם. אין מקום לקבל טענה זו. המתלוננת ציינה בעדותה כי מעולם לא הגישה תלונה כנגד אותו מפקח שלטענתה הטרד אותה. לשאלת הסנגור מדוע נמנעה מלהתלונן כנגד המפקח אך ראתה להתלונן כנגד הנאשם, השיבה המתלוננת: "**הוא [המפקח-ד.כ.ל] לא ביקש ממני לצאת איתו, והוא לא היה על ידי כל יום בבית הספר שיפריע לי**" (עמ' 34, ש' 34).

12). הנה כי כן, המתלוננת העידה על אדם נוסף אחד מלבד הנאשם שלטענתה הטריד אותה בעבר, והסבירה מדוע לא התלוננה כנגד אותו אדם להבדיל מהנאשם. בנסיבות אלה, אין כל יסוד לומר כי מדובר ב"מתלוננת מינית סידרתית" כנטען על-ידי הסנגור. מדובר שוב בטענה שכל תכליתה להשחיר את פני המתלוננת, ללא הצדקה.

(5) טענות ההגנה בדבר הליך פלילי תלוי ועומד כנגד המתלוננת והמניע להגשת תלונה מצידה כנגד הנאשם

17. במהלך ניהול המשפט לפניי, התברר כי כנגד המתלוננת הוגש כתב-אישום המייחס לה עבירות אלימות כנגד תלמידים בבית-הספר בו לימדה. מדובר בהליך תלוי ועומד בו המתלוננת היא בגדר נאשמת, ועודנו מתברר לפני כב' השופט הרבסט בבית-משפט זה. נכון להיום, שמיעת העדויות באותו הליך טרם הסתיימה (למיטב הבנתי, הנאשם אינו בגדר עד באותו תיק). יוער כי על-פני הדברים, מדובר בהליך נפרד העוסק בסוגיות שונות ביחס להליך שלפניי, כך שאין בהליך אחד כדי להשליך בהכרח על ההליך האחר. מכל מקום, טרם ניתנה הכרעה בשאלת אשמתה של המתלוננת בעבירות שיוחסו לה שם. ממילא, אין בעצם קיומו של הליך פלילי תלוי ועומד כנגד המתלוננת שטרם הוכרע, כדי לפגוע באמינות עדותה לפניי.

אף-על-פי-כן, הסנגור ביקש ליצור בטיעונו קשר בין שני ההליכים. הוא טען כי אין ליתן אמון בעדות המתלוננת בהליך זה, שכן תלונתה כנגד הנאשם על הטרדה מינית היא תלונה שקרית, שנועדה "להקדים תרופה למכה" לצורך ההליך האחר המתנהל כנגד המתלוננת. לשון אחר; לטענת הסנגור, המתלוננת העלילה על הנאשם כי הטריד אותה מינית, וזאת בניסיון להוביל לכך שימחלו לה על מעשיה בבית-הספר או יימנעו מלטפל בתלונותיהם של הורי התלמידים שהתלוננו כנגדה על כך שהפעילה אלימות פסולה כנגד ילדיהם (עמ' 28, ש' 16 לפרוטוקול). דא עקא, מטיעוני הצדדים עלה כי המעשים המיוחסים למתלוננת בכתב-האישום שהוגש כנגדה בהליך המתנהל לפני כב' השופט הרבסט, בוצעו לכאורה בחודשים פברואר עד אפריל 2010. לעומת זאת, המתלוננת התלוננה במשטרה על כך שהנאשם מטריד אותה מינית במאי 2009, קרי- קרוב לשנה לפני מעשי האלימות לכאורה המיוחסים לה (עמ' 28, ש' 16 לפרוטוקול). לא הובאה לפניי כל ראיה לפיה מבחינה כרונולוגית, תלונותיהם של הורי התלמידים כנגד המתלוננת, ככל שקיימות כאלה, קדמו לתלונה שהגישה המתלוננת כנגד הנאשם במשטרה, או היו חופפות להן מבחינת סדר הזמנים (עמ' 28, ש' 31 לפרוטוקול). ממילא, אין כל בסיס לקבוע כי המתלוננת התלוננה כנגד הנאשם במשטרה כדי למנוע טיפול בתלונותיהם של הורי תלמידים כנגדה (שהרי כלל לא ברור כי באותו שלב הוגשו תלונות כנגד המתלוננת, או כי היא ידעה על דבר קיומן). המסקנה המתבקשת היא כי מדובר בטענת הגנה ספקולטיבית, חסרת בסיס ראייתי ממשי, ולפיכך אין בכוחה להחליש מאמינות גרסתה של המתלוננת בהליך לפניי.

למען שלמות התמונה, יצוין כי מעדות המתלוננת עלה כי היא אוחזת בטענה נגדית לזו שהעלה הסנגור. לפי טענת המתלוננת, תלונות הורי הילדים על אלימות מצידה, מקורן בלחץ שהפעילה הנהלת בית-הספר שרצתה להרע לה בעקבות התלונה על הטרדה מינית שהגישה כנגד הנאשם בעת שהיה סגן-מנהל בבית-הספר (עמ' 32 לפרוטוקול). אדגיש כי טענה זו מקומה להתברר בהליך המתנהל כנגד המתלוננת לפני כב' השופט הרבסט, ואיני רואה לקבוע כל ממצא בעניינה.

18. אוסיף ואומר כי כאשר הנאשם נשאל בחקירה נגדית מדוע לשיטתו המתלוננת תעליל עליו עלילה שיקרית, לא טען הנאשם את טענת הסנגור כפי שפורטה לעיל. תחת זאת, הנאשם העלה טענה חדשה לפיה יתכן שהמתלוננת כעסה על כך שעברה ללמד בבית-ספר יסודי במקום בחטיבת ביניים, והדבר גרם לה לרצות לנקום בו (עמ' 83 לפרוטוקול). טענה זו הועלתה לראשונה בעדותו של הנאשם במשפט, בלא שניתן לכבישתה הסבר ממשי. המתלוננת לא נחקרה כלל

על טענה זו, ואף הסנגור לא ראה להתייחס אליה בסיכומיו. לפיכך, אינני רואה לתת לטענה האמורה משקל. ממילא, אין בכוחה כשלעצמה כדי לפגום באמינות גרסתה של המתלוננת.

(6) סיכום-ביניים

19. מטעמים עליהם עמדתי, מצאתי את עדות המתלוננת אמינה ומשכנעת מתוכה. אינני סבורה שיש בכוחן של טענות שונות שהעלה הסנגור כמפורט לעיל, כדי לקעקע את מהימנות עדותה של המתלוננת. אעבור כעת לבחינת קיומם של חיזוקים חיצוניים לגרסת המתלוננת כנגד הנאשם.

(ב) חיזוקים לעדות המתלוננת

(1) קלטת שיחה בין הנאשם למתלוננת - ת/1

20. אין חולק בין הצדדים כי לאחר שהמתלוננת הגישה את תלונתה הראשונה במשטרה ביום 5.5.2009 (נ/4), ובטרם הנאשם ידע על הגשת התלונה כנגדו, הקליטה המתלוננת ביום 28.5.2009 שיחה בינה לבין הנאשם בחדר המורים של בבית-הספר ללא ידיעתו, כאשר השניים היו שם לבד. ההקלטה נעשתה באמצעות מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת, ונמסרה למשטרה על-ידי המתלוננת ביום 7.6.2009 (נ/5). בהסכמת הסנגור, הגישה המאשימה כראיה את הקלטת המתעדת את השיחה המוקלטת וזאת באמצעות המתלוננת. כאמור לעיל, הקלטת סומנה "ת/1".

21. בעדותו לפניי לא חלק הנאשם כי הדוברים הנשמעים בקלטת ת/1, הינם הוא והמתלוננת. השיחה התנהלה בשפה הערבית. הנאשם אישר כי בתחילת השיחה נשמעים השניים מדברים על כך שהנאשם היה חולה. עוד אישר הנאשם כי בהמשך השיחה הוא נשמע אומר למתלוננת שידאג לכך שייכתב לגביה מכתב-המלצה טוב. בתווך שבין שני החלקים האמורים של השיחה המוקלטת, קיים קטע קצר בו הדובר מנמיך לפתע את קולו ולוחש למתלוננת (דקה 01:52). לטענת המאשימה, באותו הקטע נשמע הנאשם אומר למתלוננת בלחש בשפה הערבית: "החזה שלך יפה", ואילו המתלוננת נשמעת עונה בשפה הערבית: "לא רואים אותו".

22. ההגנה העלתה שתי טענות מרכזיות כנגד הקלטת ת/1: ראשית, במישור הקבילות - נטען כי הקלטת היא "מבושלת" או "מהונדסת", ולפיכך אינה בגדר ראיה קבילה. שנית, במישור המשקל - נטען כי כלל לא ניתן לשמוע את המילים "החזה שלך יפה" וכי ככל שמשפט כזה ניתן לשמיעה בדיעבד, הרי מדובר בסוגסטיה. אבחן טענות אלה לפי סדרן. לאחר מכן, אתייחס למשמעותה הראייתית של הקלטת הנדונה.

23. במישור הקבילות - בהתאם להלכה הפסוקה, התנאים המוקדמים לקבלתה של הקלטה כראיה קבילה במשפט, הינם כדלקמן: (א) המכשיר או האמצעי האחר ששימש להקלטה פעל כהלכה; (ב) האדם אשר טיפל בהקלטה ידע את מלאכתו; (ג) ההקלטה מהימנה ונכונה; (ד) לא נעשו בסרט ההקלטה שינויים בצורת הוספות או השמטות; (ה) זיהוי המדברים שקולותיהם נקלטו; (ו) הדברים נאמרו מרצונו הטוב של המדבר, ללא כפייה או פיתוי (ראו: ע"פ 28/59 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יג 1205, 1209 (1959); ע"פ 869/81 שניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 169, 194-195 (1984)).

המחלוקת שהתעוררה במהלך המשפט לעניין קבילות הקלטת ת/ 1, נוגעת בעיקרה לתנאי הרביעי שעניינו: "לא נעשו בסרט ההקלטה שינויים בצורת הוספות או השמטות". אבהיר את הדברים.

24. מלכתחילה, הקלטת ת/ 1 הוגשה באמצעות המתלוננת שהקליטה אותה, ללא התנגדות מטעם ההגנה לקבילותה כראיה (עמ' 12, ש' 19; עמ' 20, ש' 18 לפרוטוקול). בישיבת ההוכחות הראשונה העידה המתלוננת כי הקליטה את הנאשם פעם אחת בחדר המורים - ביום 28.5.2009 - והשיבה כי לא הקליטה את הנאשם פעמים נוספות שכן היתה לה רק הזדמנות אחת להקליטו (עמ' 40, ש' 13 לפרוטוקול).

המחלוקת לעניין קבילות הקלטת ת/ 1 התעוררה לאחר סיום שמיעת עדות המתלוננת בישיבת ההוכחות הראשונה, בעקבות עדותו של אחיה במשפט (עד-תביעה מס' 4). האח העיד לפניי כי המתלוננת הקליטה את הנאשם 5-6 פעמים, וכי הוא מסר את ההקלטות למומחה בשם "רביע סלאמה" כדי שיעלה אותן על דיסק לפי בקשת המשטרה. לטענת האח, המומחה העלה לדיסק רק את ההקלטות שניתן היה לשומען, ונמנע מלהעלות לדיסק הקלטות שהקול בהן היה נמוך ולא ברור. לטענת האח, הדיסק עם ההקלטות הנוספות נמסר למשטרה. על-בסיס עדות זו, טען הסנגור כי הקלטת ת/ 1 "מבושלת" או מהונדסת", וכי הקטע שנאמר בלחש אינו אותנטי והוסף לקלטת באמצעות "בישול פרמיטיבי". לטענת ההגנה, זו המסקנה המתבקשת מכך שאחיה של המתלוננת העיד כי מסר למומחה מספר שיחות מוקלטות של הנאשם. נטען כי מכך עולה שהמומחה ערך את ההקלטות.

נוכח טענות אלה, ועל-מנת לברר את שאלת קיומן של הקלטות נוספות של הנאשם ומסירתן לידי מומחה מטעם המתלוננת, הוזמנה המתלוננת בהסכמת הצדדים לחזור לדוכן העדים בישיבת ההוכחות הבאה. המתלוננת התבקשה להביא עימה: "כל דיסק שיש ברשותה שבו הוקלט הנאשם" (עמ' 61 לפרוטוקול). בישיבת ההוכחות השנייה, העידה המתלוננת כי למרות שבישיבת ההוכחות הקודמת העידה שלא הקליטה את הנאשם בהזדמנויות אחרות, היא נזכרה בדיעבד בעקבות שיחה עם אחיה לאחר מתן העדות לפניי, כי אכן הקליטה את הנאשם מספר פעמים נוספות (שתיים עד ארבע) באמצעות הטלפון הנייד שלה. לטענתה, אחיה העלה את אותן הקלטות למחשב הביתי שלהם, אולם המחשב התקלקל והשיחות לא נשמרו, ולפיכך אין ביכולתה להציגן. לדברי המתלוננת, היא חושבת שמדובר בהקלטות שבוצעו לאחר השיחה הראשונה שהקליטה ביום 28.5.2009 ואשר נמסרה למשטרה (ת/ 1), אך אינה זוכרת במדויק (עמ' 66, ש' 7; עמ' 71, ש' 1 לפרוטוקול). מכל מקום, לטענת המתלוננת, אותן הקלטות נוספות לא נמסרו מעולם למשטרה שכן השמע בהן היה באיכות ירודה עקב כך שהקול שנשמע בהן היה נמוך (עמ' 67, ש' 17 לפרוטוקול).

בחקירה נגדית, עמדה המתלוננת על כך שמעולם לא מסרה הקלטות הקשורות לנאשם למומחה כלשהוא. כאשר המתלוננת עומתה עם עדותו של אחיה בהקשר זה, הסבירה המתלוננת כי לדעתה אחיה התבלבל עם דיסק הקלטות שנוגע להליך המתנהל כנגדה לפני כב' השופט הרבסט (ראו על הליך זה בפסקה 17 לעיל). המתלוננת הסבירה בעדותה כי היא ואחיה פנו לעזרתו של אותו מומחה בשם "רביע סלאמה" בנוגע להקלטות הקשורות לאותו הליך. המתלוננת הדגישה מספר פעמים כי אין מדובר בהקלטות הנוגעות לנאשם (עמ' 67, ש' 28; עמ' 68, ש' 21; עמ' 71, ש' 18 לפרוטוקול).

25. לאחר בחינת הדברים, שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הקלטת ת/ 1 אינה "מבושלת" או "מהונדסת" כטענת הסנגור:

ראשית, ההגנה ביססה את טענותיה כנגד קבילות הקלטת ת/1 על עדותו של האח. אחיה של המתלוננת אמנם העיד לפני כי פנה למומחה כדי שיעלה הקלטות מסוימות על דיסק. עם זאת, האח גם העיד במפורש כי ההקלטה הנדונה (ת/1), לא נמסרה מעולם למומחה כלשהוא, אלא רק הקלטות מאוחרות יותר בזמן (עמ' 49, ש' 11 ואילך; עמ' 50, ש' 4-7 לפרוטוקול). הוזה אומר- גם לפי עדות האח, השיחה המוקלטת בת/1 מעולם לא נמסרה למומחה מטעם המתלוננת, בטרם מסירתה לידי המשטרה. חיזוק לכך ניתן למצוא בעובדה שמחומר הראיות עולה בבירור כי המתלוננת לא מסרה למשטרה דיסק מסוג כלשהוא. היא הגיעה למשטרה ביום 7.6.2009 עם מכשיר הטלפון הנייד שלה, והשמיעה לחוקר המשטרה את השיחה שהקליטה עם הנאשם ביום 28.5.2009 וזאת באמצעות מכשיר הטלפון הנייד. מעדות המתלוננת אף עלה כי החוקר המשטרה הוא שהעביר את השיחה המוקלטת מהטלפון הנייד של המתלוננת לדיסק משטרה, וזאת באמצעות מכשור של המשטרה (עמ' 67, ש' 12; עמ' 71, ש' 8-9 לפרוטוקול; עוד ראו: נ/5, נ/6). כך עולה לכאורה גם מעדותו של החוקר המשטרה וסים רבאח (עמ' 35, 38 לפרוטוקול). ודוק, העובדה שהמתלוננת מסרה את השיחה המוקלטת למשטרה באמצעות הטלפון הנייד שלה ולא על-גבי דיסק, מחזקת את המסקנה לפיה השיחה המוקלטת בת/1 לא נמסרה מעולם למומחה כלשהוא מטעם המתלוננת, וממילא לא "בושלה" טרם מסירתה למשטרה.

שנית, האח העיד כי היו הקלטות נוספות של הנאשם, וכי הן נמסרו למשטרה לאחר שמומחה מטעם המתלוננת העלה אותן על-גבי דיסק. מנגד, המתלוננת שעדותה אמינה בעיניי, הסבירה כי נזכרה בדיעבד כי אמנם הקליטה מספר שיחות נוספות עם הנאשם שהיא לא זוכרת כיום פרטים לגביהן, אולם השמע בהן היה גרוע ולכן היא לא מסרה אותן למשטרה מעולם. המתלוננת הוסיפה כי בשום שלב לא נמסרו הקלטות הקשורות לנאשם לידיו של מומחה מטעמה, וכי ככל הנראה אחיה התבלבל עם הקלטות שקשורות להליך התלוי ועומד כנגדה לפני כב' השופט הרבסט. אני רואה להעדיף את עדות המתלוננת בעניין זה על-פני עדותו של אחיה, שכן סביר להניח כי המתלוננת בקיאה יותר בפרטי ההליכים בהם היא מעורבת, ביחס לאח המהווה גורם חיצוני לאותם הליכים. ובלשונה של המתלוננת: "**האירוע הזה התרחש איתי ולא עם אח שלי ואני זאת שהקלטתי**" (עמ' 70, ש' 15 לפרוטוקול). זאת ועוד; בניגוד לדברי האח, בתיק החקירה אין אינדיקציה כלשהיא לכך שהמתלוננת מסרה למשטרה הקלטות נוספות של הנאשם, מלבד ת/1. הדבר סותר את עדות האח ומתיישב היטב עם גרסת המתלוננת בסוגיה.

לבסוף, הנאשם בעדותו במשפט אישר כי הוא הדובר שנשמע בתחילת השיחה המוקלטת בת/1, בה נשמעים השניים מדברים על כך שהנאשם היה חולה. כמו-כן, הנאשם אישר כי הוא הדובר שנשמע בהמשך השיחה המוקלטת בת/1 אומר למתלוננת שידאג לכך שייכתב לגביה מכתב-המלצה טוב. מכאן שהנאשם אישר בעדותו את האותנטיות של השיחה המוקלטת בקטעים אלה (עמ' 79, ש' 12-13; עמ' 80, ש' 29; עמ' 82-83 לפרוטוקול). אשר לקטע הקצר שנאמר בלחש בתווך שבין שני חלקי השיחה האחרים, הרי כפי שעוד יפורט להלן הנאשם טען כי: "**אולי אמרתי, אולי לא אמרתי...אני לא יודע, אני לא זוכר**" (עמ' 80-81 לפרוטוקול). הוזה אומר- לגבי הקטע הנדון בשיחה המוקלטת, הנאשם בעצמו לא שלל את האפשרות כי הוא הדובר הנשמע לוחש למתלוננת באותו קטע.

בהתחשב במכלול הטעמים האמורים, אני בדעה כי הקלטת ת/1, לרבות הקטע שנאמר בה בלחש, אינה "מבושלת" או "מהונדסת" כטענת ההגנה, אלא מדובר בהקלטה אמינה של שיחה אותנטית שהתקיימה בין המתלוננת לנאשם. בהעדר מחלוקת ממשית לגבי יתר התנאים המפורטים בע"פ 869/81 שניר הנ"ל, המסקנה היא כי הקלטת ת/1 הינה ראייה קבילה.

26. במישור המשקל- המחלוקת העיקרית בין הצדדים בהקשר זה נסובה על השאלה מה ניתן לשמוע באותו קטע

קצר בקלטת ת/ 1, בו הנאשם נשמע לוחש למתלוננת (דקה 01:52). המאשימה סמכה ידיה על מזכר של החוקר המשטרתי וסיים רבאח, במסגרתו רשם החוקר רבאח את עיקרי הדברים ששמע כאשר האזין לשיחה המוקלטת בת/ 1, תוך תרגום הדברים מערבית לעברית (ת/ 4). לגבי הקטע הנדון, תמלל ותרגם החוקר רבאח כך:

..."

החשוד: מה נשמע?

המתלוננת: ברוך השם (חמד אללה).

החשוד: החזה שלך יפה (דקה חמישים אחד שניות).

המתלוננת: לא רואים אותם.

..."

(ת/ 4; ההדגשה במקור-ד.כ.ל).

יוער כי החוקר רבאח אישר לפניי את תוכן המזכר הנ"ל, וזאת לאחר ששב והאזין לקלטת ת/ 1 באולם הדיונים.

מנגד, ההגנה הציגה לעיוני תמליל שנערך מטעמה על-ידי חברת "פרוטוקול" לגבי השיחה המוקלטת בת/ 1, תוך תרגום הדברים מערבית לעברית. בנוגע לקטע הרלוונטי בקלטת (דקה 01:52) נכתב בתמליל: "**משפטים, לא ברור**" (נ/ 1). בהסתמך על התמליל הנ"ל של חברת "פרוטוקול" שהוגש מטעם ההגנה, טענו הנאשם וסנגורו כי לא ניתן לשמוע ולפענח מה נאמר בלחש בקטע הנדון בשיחה המוקלטת.

27. נוכח המחלוקת שנפלה בין הצדדים בנוגע לתמלול הקטע הרלוונטי בקלטת ת/ 1, ביקשתי לשמוע בעצמי את הקלטת, וזאת בנוכחות הצדדים. בעניין זה, פעלתי בהתאם לע"פ 869/81 שניר הנ"ל, שם נקבע כי: "...כל אימת שמתעוררים שאלה או ספק, ניתן לשוב ולפנות להאזנה, היינו אל ההקלטה עצמה, במקום לקריאת התמליל" (שם, בעמ' 201).

כפי שנרשם בפרוטוקול הדיון, לאחר שהובאו לפי בקשתי לאולם הדיונים אוזניות-שמע ו"עכבר" (שאיפשרו לי להאזין ביתר קלות לקטע הרלוונטי בקלטת ת/ 1), שמעתי בדקה 01:52 את הנאשם לוחש את המילים בערבית: "**בזזק חילוין**", שתרגומן לעברית הוא: "**הציצים שלך יפים**". לאחר מכן, שמעתי את המתלוננת משיבה לנאשם במילים: "**מוש מביינין אישי**", שתרגומן לעברית הוא: "**לא רואים אותם**" (וליתר דיוק- "לא יתכן שרואים משהו"). יודגש כי מיד לאחר שמיעת מילים אלה, אפשרתי לסנגור להאזין באולם הדיונים לקטע הרלוונטי בת/ 1, והוא אישר בהגינותו כי ניתן לשמוע את המילים האמורות (עמ' 36 לפרוטוקול). בהמשך הדרך, לבקשת הנאשם עצמו, התבקש מתורגמן בית-המשפט שנכח באולם הדיונים להאזין לקטע הרלוונטי בקלטת ת/ 1. המתורגמן שמע את הנאשם אומר את המילים: "**בזזק חילוואת**", שתרגומן לערבית הוא: "**הציצים שלך יפים**". (יוער כי ההבדל בין המילה "חילוין" לבין המילה "חילוואת" אינו משמעותי לענייננו, שכן מקורו בהטיית שם-התואר "חילווי" ("יפה"), לצורת רבים ("חילוין"- "יפים") מול צורת רבות ("חילוואת"- "יפות"). גם מתורגמן בית-המשפט שמע את המתלוננת משיבה לנאשם: "**מוש מביינין אישי**", קרי- "לא רואים אותם" (עמ' 83 לפרוטוקול).

בסיכומיו בעל-פה ניסה הסנגור לטעון כי עסקינן בסוגסטיה (בעברית: "השאה"). אינני רואה לקבל טענה זו. אציין כי בתחילת עדותה במשפט, העידה המתלוננת כי בשיחה המוקלטת ת/ 1 הנאשם אמר לה שהחזה שלה יפה.

כאשר המתלוננת התבקשה לומר מה הן המילים שהנאשם אמר לה בשפה הערבית, היא טענה שהנאשם אמר לה: "סידרק חילו", שתרגומן לעברית הוא "החזה שלך יפה" (עמ' 17 לפרוטוקול). כאשר ניסיתי לשמוע מילים אלה בקלטת ת/ 1, לא הצלחתי לזהותן, וכך גם הסנגור (עמ' 20 לפרוטוקול). שונים היו פני הדברים לגבי צמד המילים בערבית "בזק חילוין" שכאמור תרגומן לעברית הוא: "הציצים שלך יפים". הן בית-המשפט, הן הסנגור והן מתורגמן בית-המשפט שמעו מילים אלה. מכאן שאין מדובר בסוגסטיה, כי אם בהאזנה פשוטה לנשמע בקטע הרלוונטי בקלטת ת/ 1.

28. הנה כי כן, קלטת ת/ 1 מהווה ראיה קבילה ואמינה. הקלטת מתעדת שיחה שניהל הנאשם עם המתלוננת ביום 28.5.2009, כאשר היא ישבה לבדה בחדר המורים בבית-הספר. המתלוננת הקליטה את הנאשם בלא ידיעתו. השיחה נפתחת כשיחת חולין, במסגרתה השניים משוחחים על כך שהנאשם היה חולה. בדקה 1:52 לקלטת, ניתן לשמוע את הנאשם מנמיך לפתע את קולו ולוחש למתלוננת את המלים: "הציצים שלך יפים". המתלוננת משיבה לנאשם: "לא רואים אותם" (וליתר דיוק: "לא יתכן שרואים משהו"). לאחר מכן, הנאשם חוזר לשוחח עם המתלוננת בטון דיבור רגיל, וכן מבטיח לדאוג לכך שייכתב לה מכתב-המלצה טוב. השיחה המוקלטת האמורה מחזקת את גרסת המתלוננת במספר נקודות מהותיות:

ראשית, יש בקלטת ת/ 1 כדי לחזק את גרסת המתלוננת לפיה הנאשם היה פונה אליה באמירות בעלות אופי מיני, בין היתר בנוגע לחזה שלה. אמת, קלטת ת/ 1 מתעדת אמירה בודדת המתייחסת לחזה של המתלוננת, ואין בה אמירות מיניות חוזרות ונשנות. עם זאת, יש בקלטת האמורה כדי לסתור את גרסת הנאשם לפיה מעולם לא אמר למתלוננת אמירה הנושאת אופי מיני שכן המתלוננת היתה עבורו "מורה ככל המורות" (עמ' 76, 78 לפרוטוקול). זאת ועוד; יש בקלטת כדי לחזק את גרסת המתלוננת בכללותה, לפיה הנאשם היה פונה אליה באמירות מיניות תוך כדי עבודתה השוטפת בבית-הספר. למען שלמות התמונה, אוסיף ואומר כי בקלטת לא נשמעת המתלוננת מביעה אי הסכמה או התנגדות לאמירתו הנדונה של הנאשם. בחקירתה הנגדית, הציגה המתלוננת הסבר מתקבל על-הדעת לכך, לפיו באותה שיחה: "...לא אמרתי לו להפסיק כי רציתי שידבר כדי להקליט אותו" (עמ' 21, ש' 16-25 לפרוטוקול).

שנית, יש בקלטת ת/ 1 כדי לתמוך בגרסת המתלוננת לפיה הנאשם אמר לה אמירות מיניות "בקול שקט", כדי שהסובבים בבית-הספר לא ישמעו אותו (ראו: פסקה 9 בדבריי לעיל). ואמנם, בת/ 1 הנאשם נשמע אומר למתלוננת "הציצים שלך יפים" בלחש.

שלישית, יש בקלטת ת/ 1 כדי לחזק את גרסת המתלוננת לפיה הנאשם היה מבטיח לה שיכתוב מכתב הערכה למנהל שלה כדי שתישאר ללמד בבית-הספר בהיותה מורה ללא קביעות, תוך שהוא מבקש ממנה לשמור את "הדיבורים" ביניהם בסוד (עמ' 19, ש' 4 ואילך לפרוטוקול). יוער כי המתלוננת העלתה טענה זו כבר בתלונתה הראשונה במשטרה כנגד הנאשם ביום 5.5.2009, קרי- לפני שהקליטה את הנאשם בחדר המורים ביום 28.5.2009 (נ/ 4, ש' 37-38). העובדה שהנאשם נשמע בקלטת ת/ 1 מבטיח למתלוננת לדאוג לכך שייכתב לגביה מכתב המלצה טוב, וזאת בסמוך מאד לאחר אמירתו למתלוננת: "הציצים שלך יפים", תומכת בגרסת המתלוננת כנגד הנאשם ומחזקת את אמינות עדותה באופן כללי.

הנה כי כן, הקלטת ת/ 1 מהווה ראיה חיצונית קבילה ואמינה, המחזקת מהותית את גרסת המתלוננת.

(2) עדות המורה ח כתמיכה לעדות המתלוננת

29. המורה ח היה בעת הרלוונטית לכתב-האישום מחנך כיתה ואחראי ישיר על המתלוננת. התרשמתי כי מדובר בעד אמין, שנזהר בדבריו והשתדל למסור תמונה מדויקת של מה שזכור לו, בלא שעדותו מוטית לטובת צד זה או אחר. העד הדגיש פעם אחר פעם כי הן המתלוננת והן הנאשם עבדו עימו ויקרים לו, ובלשונו של העד: **"אני מצטער על המעמד הזה"** (עמ' 42, ש' 32 לפרוטוקול), **"הוא עין ימין שלי והיא עין שמאל שלי, שניהם חברים שלי בעבודה"** (עמ' 43, ש' 21 לפרוטוקול). העד סירב שייפסקו לו הוצאות בסיום מתן עדותו, באומרו: **"זה אח שלי וזה אחות שלי... שניהם אחים שלי ואני לא רוצה הוצאות"** (עמ' 44, ש' 17; עמ' 47, ש' 19 לפרוטוקול).

30. מעדותו של המורה ח עלה כי עוד לפני שהמתלוננת פנתה למשטרה, הוא הסיע אותה ברכבו עם סיום הלימודים, שכן ביתה היה במסלול הנסיעה שלו. באותה נסיעה, המתלוננת פנתה אליו, אמרה לו שהיא בוטחת בו כמו אח, וסיפרה לו שהנאשם קרא לה למשרדו ואמר לה: **"הציצים שלך צריכים לחיצה ומציצה"** (עמ' 42, ש' 21-22 לפרוטוקול). לטענת המורה ח הוא אינו זוכר את מלוא פרטי השיחה עם המתלוננת, אולם המשפט האמור נחקק בזיכרונו עד היום (עמ' 46, ש' 12-13 לפרוטוקול). המורה ח הוסיף והעיד כי כאשר המתלוננת סיפרה לו על כך: **"היא היתה נרגשת ונחנקת, רצתה לבכות"** (עמ' 43, ש' 2 לפרוטוקול). לדברי המורה ח, הוא נדהם והיה מבולבל בעצמו, והציע למתלוננת לפנות למשפחתה שכן מדובר בעניין ש"קשור לכבוד" (עמ' 42-43 לפרוטוקול). בנוסף, העיד המורה ח כי הוא זוכר שיחה אחת עם המתלוננת על הנושא, ולא זוכר אם המתלוננת שוחחה עימו על כך שוב; כי הוא עצמו לא הבחין בקירבה מיוחדת בין הנאשם למתלוננת; וכי אינו יכול לומר מי משקר (המתלוננת או הנאשם) שכן **"אני לא ראיתי"** (עמ' 44, ש' 23 לפרוטוקול).

31. עדותו של המורה ח, שהיא אמינה בעיניי, מחזקת את גרסת המתלוננת לפיה טרם הגשת התלונה במשטרה, הנאשם קרא לה למשרדו והציע למצוץ את החזה שלה. מבחינת המתלוננת הדבר היווה "עליית מדרגה" שהובילה אותה לחשוף את הדברים, ובסופה של דרך להתלונן כנגד הנאשם במשטרה. ודוק, המורה ח אינו עד ישיר לאירוע המתואר, ולפיכך אינו מעיד על אמיתות תוכן הדברים לגופם. עם זאת, עצם עדותו לפיה המתלוננת פנתה אליו בסמוך לאחר האירוע הנטען וסיפרה לו על אמירותיו והצעותיו של הנאשם בדבר מציצת החזה שלה, והכל תוך סערת רגשות, מחזקים את עדותה של המתלוננת ותומכים במסקנה כי גרסתה אותנטית.

(3) עדויות בני משפחתה של המתלוננת

32. מטעם המאשימה העידו שלושה מבני משפחתה של המתלוננת: אחיה, אמה ואחותה. בכל הנוגע לאח - אומר מיד כי עיון בהודעתה הראשונה של המתלוננת במשטרה (נ/4) מעלה כי לבקשת המתלוננת, האח נכח בתוך חדר החקירות במשך גביית הודעתה, ולאחר מכן אף חתם בכתב-ידו על הודעתה של המתלוננת ביחד עימה. בנסיבות אלה, ומחמת הזהירות, אינני רואה להסתמך על עדותו של האח לפניי לגבי מה סיפרה לו המתלוננת טרם הגשת התלונה במשטרה. זאת, מחשש שהעד הושפע מדברים ששמע מפי המתלוננת בעת גביית הודעתה המשטרית.

אשר לאמה של המתלוננת - האם העידה כי בדרך-כלל בתה לא משתפת אותה בנעשה עימה, אבל יום אחד היא חזרה מבית-הספר בו לימדה, והחלה לבכות. לאחר שהאם שאלה מה קרה, סיפרה המתלוננת כי היא לא רוצה ללכת לבית-הספר כי יש שם אדם שמטריד אותה במילים גסות ואומר לה **"דברים מלוכלכים"** כמו: **"אני רוצה ללטף את החזה שלך, לצאת איתך"** (עמ' 54 לפרוטוקול). לפי עדות האם, היא הציעה למתלוננת לשתף בעניין את אחיה.

האח רצה ללכת לביתו של הנאשם, אולם בסופו של דבר הוחלט לגשת למשטרה. עדות האם מחזקת את גרסת המתלוננת, הן מבחינת הדברים שסיפרה לאחר המפגש הנטען במשרדו של הנאשם, והן מבחינת עוגמת הנפש וסערת הרגשות בהן היתה נתונה בעקבות כך.

בכל הנוגע לאחותה של המתלוננת - האחות גרה עם המתלוננת בבית ההורים, בהיות שתיהן רווקות. האחות העידה כי במשך תקופה, הטלפון של המתלוננת היה מצלצל, אך היא לא היתה עונה לשיחות. לטענת האחות, בתחילה התעלמה מכך, אך לאחר מכן שאלה את המתלוננת לפרש הדבר, ואז המתלוננת סיפרה לה שיש מישהו בבית-הספר "**שמפריע לה**" (עמ' 57, ש' 31 לפרוטוקול). לטענת האחות, המתלוננת גם סיפרה לה שאותו אדם אמר לה: "**שהמכנס ממש יפה עליה**", וכן היה אומר לה: "**יש לך ציצים יפים והאם מישהו נגע לך בהם, דברים כאלה - איך את לא נשואה עד עכשיו...יש לך גוף יפה ותמיד הוא דיבר על ציצים**" (עמ' 58 לפרוטוקול). האחות העידה כי המתלוננת היה מבולבלת ועצובה, וסיפרה לה שניסתה לומר לנאשם להפסיק, אך ללא הועיל. האחות הוסיפה והעידה כי המתלוננת הפכה להיות חסרת ביטחון: "**כשהיא הולכת לבית ספר היא תמיד היתה מסתכלת על הבגדים שלה אם הם צמודים מדי או חשוף מדי ואני אמרתי לה שלא...**" (עמ' 58 לפרוטוקול). עדות האחות מחזקת את גרסת המתלוננת בכללותה, הן לגבי שיחות הטלפון שלטענת המתלוננת הנאשם היה מצלצל אליה לאחר שעות הלימודים וניסיונותיה להתחמק ממנו; הן לעניין הדברים שסיפרה לה המתלוננת טרם הגשת התלונה במשטרה לגבי אמירותיו של הנאשם כלפיה, שנגעו בין היתר למכנס שלבשה, לגופה ולחזה שלה; והן לעניין מצבה הרגשי של המתלוננת בסמוך לאירועים וטרם הגשת התלונה במשטרה. אעיר כי התרשמתי ששתי העדות - האם והאחות - לא ביקשו להקצין או להעצים את הדברים שקלטו בחושיהן, אלא תיארו את הדברים באופן אמין, כפי שהשתמר בזיכרון.

ראיות ההגנה

(א) עדות הנאשם

33. הנאשם טען בעדותו לפני כי ידע שהמתלוננת רווקה, אולם מעולם לא הטריד אותה. לטענתו, ההיכרות עימה היתה "**רגילה**", ועבורו המתלוננת היתה: "**מורה כמו כל המורות וכל המורים**" (עמ' 73 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף וטען שלא רק שלא הטריד את המתלוננת, אלא סייע ועזר לה מול הורי תלמידים שהתלוננו נגדה עקב כך שקיללה את ילדיהם. על רקע זה, טען הנאשם כי יתכן שצלצל מספר פעמים לטלפון הנייד של המתלוננת, לרבות בשעות הערב, וזאת לפי בקשתה של המתלוננת כדי שיעזור לה. הנאשם הוסיף וטען כי המתלוננת היא זו שהיתה נכנסת למשרדו מיוזמתה "**עשרות פעמים**" וזאת "**מתוך רצונה האישי וכשהיא שמחה**" (עמ' 75 לפרוטוקול).

34. הנאשם ניסה להדגיש כל העת כי לא היה ממונה של המתלוננת, ולפיכך המתלוננת יכולה להימנע מלהיכנס למשרדו אך בחרה לעשות כן מיוזמתה. עם זאת, הנאשם עצמו העיד לפני כי היה בעל השפעה רבה בבית-הספר. ובלשונו של הנאשם: "**בבית הספר הייתי כמו מוכתר**", וכן: "**אנחנו חזקים ומכירים את כל ההורים והילדים...אני מכיר הרבה הורים ואת ועד ההורים והם באים אלינו עם כל בעיה שיש...אנחנו יודעים לטפל בבעיות...**" (עמ' 75, 77 לפרוטוקול). אעיר כי עדות הנאשם בדבר מעמדו וכוחו כסגן-מנהל בית-הספר, יכולה לתמוך בגרסת המתלוננת בדבר רתיעתה ההתחלתית מלפנות להנהלת בית-הספר בגין מעשיו של הנאשם.

35. באופן כללי, הרושם שהתקבל מעדותו של הנאשם הוא כי מדובר בעדות מגמתית ומתחמקת, שבחלקים מסוימים לבשה אופי מיתמם. כך למשל, הנאשם נשאל האם החמיא למתלוננת על מכנס שלבשה והיה "בצבע של

צבא", כנטען על-ידיה. הנאשם בחר להתחמק ממתן תשובה לגופם של דברים, ותחת זאת ניסה להגחיק את טענת המתלוננת באופן הבא: **"היא באה לבית ספר עם מכנס של צבא ישראלי? איך היא תיכנס לבית ספר עם מדים ישראליים?"**. כאשר באת-כוח המאשימה הסבירה שמדובר בצבע ובצורה של מכנס, השיב הנאשם: **"היא היתה הולכת למילואים ובאה לבית הספר?...אני לא ראיתי מכנסיים כאלה צבאיות"** (עמ' 81 לפרוטוקול). הנאשם ציין בעדותו כי: **"אין לה (למתלוננת-ד.כ.ל) גוף יותר יפה מכל המורות שהיו אצלנו. אין לה דברים יוצאי דופן יחסית לאחרות..."** (עמ' 73 לפרוטוקול), וכן השיב לשאלת באת-כוח המאשימה: **"אם אני אגיד לך שאלוהים ברא את הגוף שלך יפה, אז את מגישה תלונה נגדי?"** (עמ' 81 לפרוטוקול).

36. עדותו של הנאשם היתה מתפתלת ומתחמקת באופן בולט בכל הנוגע לקלטת ת/1. הנאשם אישר בעדותו לפני כי הוא מזהה את עצמו כדובר בשיחה המוקלטת עם המתלוננת; כי הוא זוכר בדיעבד שהשיחה עם המתלוננת התרחשה בבית-הספר; ואף זוכר שטרם השיחה היה חולה, ולכן הוא והמתלוננת נשמעים מדברים על מחלתו (עמ' 79-80 לפרוטוקול). הנאשם אף אישר כי בהמשך השיחה המוקלטת, הוא זה שנשמע מנטיח למתלוננת שידאג עבורה להמלצה טובה (עמ' 83-84 לפרוטוקול). זאת ועוד; הנאשם אישר כי הוא שומע בקלטת את המתלוננת אומרת בערבית את המילים: "מוש מביינין אישי", שתרגומן לעברית הוא: "לא רואים אותם" (או: "לא יתכן שרואים משהו"). עם זאת, הנאשם התחמק ממתן מענה ברור בנוגע למשפט שנשמע בקלטת קודם לכן בלחש. בהקשר זה, נשאל הנאשם בחקירה נגדית מהי תגובתו לכך שבית-המשפט (וכן הסנגור) שמעו אותו לוחש למתלוננת בשפה הערבית את המילים: "בזזק חילוויין", שתרגומן לעברית הוא "הציצים שלך יפים". בתחילה, השיב הנאשם כי המתלוננת טענה בעדותה בבית-המשפט שהנאשם אמר לה בערבית את המילים: "סידרק חילו", שתרגומן לעברית הוא "החזה שלך יפה", ולכן הוא מתבלבל ורוצה שמתורגמן בית-המשפט ישמע את הדברים. לאחר שהמתורגמן ציין לפרוטוקול שהוא שומע את המילים: "בזזק חילוואת", שתרגומן לעברית הוא: "הציצים שלך יפים", בחר הנאשם שלא לספק הסבר לגופם של דברים. הנאשם חזר על גרסתו לפיה כל אחד אומר משהו אחר, ולכן הוא לא יודע מה נאמר בקטע הרלוונטי בקלטת, ואף השיב כי שילם כסף על תמלול "והם לא שומעים את המילים" (עמ' 80 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף והעיד כי: **"אולי הם בישלו את זה במטבח שלהם. אח שלה [של המתלוננת-ד.כ.ל] אמר שיש להם דיסקים למומחים"** (עמ' 80 לפרוטוקול). כאשר ניתנה לנאשם הזדמנות להאזין בעצמו לקלטת ת/1 באולם הדיונים, השיב הנאשם: **"אני לא שומע. אני לא יודע אם אמרתי או לא אמרתי...אני אגיד לך שאני לא זוכר. חלק אומרים שכן שומעים, וחלק אומרים שהם לא שומעים, אז אני כבר מתבלבל...אני לא יודע, כי זה אומר ככה וזה אומר ככה"** (עמ' 80-81 לפרוטוקול). לשאלת באת-כוח המאשימה למה התייחסה המתלוננת בדבריה כאשר השיבה לנאשם: "לא רואים אותם", השיב הנאשם כי אינו יודע (עמ' 81, ש' 10 לפרוטוקול).

ודוק, על-אף שנשאל על כך מספר פעמים, לא סיפק הנאשם בעדותו לפני כל הסבר לסתירה הברורה בין גרסתו לפיה לא היו דברים מעולם ולא אמר למתלוננת כל אמירה הנושאת אופי מיני, לבין הקביעה לפיה הוא נשמע לוחש למתלוננת בקלטת ת/1: "הציצים שלך יפים". הנאשם ניסה לאורך מתן עדותו להתחמק מסתירה זו ללא הצלחה, ולא סיפק לה הסבר.

37. אוסיף ואומר כי קיימים פערים בלתי מוסברים בין הודעתו של הנאשם במשטרה ותשובת ההגנה לכתב-האישום, לבין עדות הנאשם במשפט. כך למשל, הנאשם טען לפני כי המתלוננת נכנסה עשרות פעמים למשרדו מיוזמתה ומרצונה, כדי שסייע לה מול הורי תלמידים שהתלוננו כנגדה בגין כך שקיללה את ילדיהם. דא עקא, טענה זו נשמעה לראשונה במשפט. הנאשם לא סיפק הסבר משכנע מדוע כבש את הטענה ולא העלה אותה בהודעתו המשטרית (ת/3). טענתו של הנאשם לפיה אמר דברים בחקירה אולם החוקר המשטרתי לא רשם אותם (עמ' 75 לפרוטוקול), אינה

משכנעת בשים לב לכך שהנאשם חתום על הודעותיו במשטרה; וכן בשים לב לכך שהחוקר וסוים רבאח העיד במשפט ולא נחקר כלל על טענה זו. זאת ועוד; לא הובאה על-ידי ההגנה כל ראיה לכך שבתקופה הרלוונטית לכתב-האישום, היו הורים שהתלוננו כנגד המתלוננת והנאשם סייע לה בכך כפי שטען. להפך; מנהל בית-הספר שהנאשם היה סגנו בתקופה הרלוונטית לכתב-האישום ואשר נקרא להעיד כעד-הגנה, השיב לשאלת באת-כוח המאשימה כי אינו יודע על תלונות כלשהן שהוגשו אותה עת כנגד המתלוננת מצד מורים, הורים או תלמידים (עמ' 86, ש' 24-25 לפרוטוקול).

דוגמה נוספת - בתשובה לכתב-האישום, נטען כי יתכן שהנאשם ניסה להתחיל עם המתלוננת, אף שאינו זוכר זאת; כי היתה בין הנאשם למתלוננת "היכרות מוקדמת ממושכת"; וכי "היחסים היו אולי טיפה מעבר לידידותיים" (פרוטוקול מיום 19.6.2013, עמ' 12). טענות אלה אינן מתיישבות עם גרסת הנאשם לפניי לפיה היכרותו עם המתלוננת היתה רגילה ולא ארוכה, וכי מעולם לא ניסה להתחיל עימה ולא הטריד אותה (עמ' 74, 76 לפרוטוקול). אף לפערים אלה לא הוצג הסבר ממשי.

38. ניתן לסכם ולומר כי עדותו של הנאשם היתה פתלתלה, מתחמקת ובלתי אמינה, באופן שלא ניתן לסמוך עליה. בעניינים מסוימים קיימים פערים בין הודעת הנאשם במשטרה ותשובתו לאישום לבין עדותו במשפט, בלא שהוצגו לפערים אלה הסברים מניחים את הדעת. זאת ועוד; גרסת הנאשם אינה מתיישבת עם הקלטת ת/ 1 אותה מצאתי קבילה ואמינה, בלא שהנאשם סיפק הסבר ממשי לסתירה זו.

(ב) עדויותיהם של עדי ההגנה

39. מטעם ההגנה נקראו להעיד מנהל בית הספר שהנאשם היה סגנו, וכן חמישה מורים ואנשי-צוות נוספים שעבדו בבית-הספר בתקופה הרלוונטית לכתב-האישום. כל עדי ההגנה העידו כי ראו את המתלוננת יושבת במשרדו של הנאשם כחלק משגרת העבודה בבית-הספר, וכי לא הבחינו בהתרחשות יוצאת-דופן בין השניים. בחקירה נגדית השיבו העדים כי ראו את המתלוננת יושבת במשרד של הנאשם, אולם לא שמעו את הנאמר ביניהם.

בהתחשב בכך שהמתלוננת שעדותה אמינה עליי, טענה כי הנאשם היה אומר לה אמירות והצעות מיניות בקול שקט, או כאשר שניהם היו לבד כדי שאחרים בבית-הספר לא יוכלו להבחין בדבר; ובהתחשב בכך שכל עדי ההגנה העידו כי ראו את המתלוננת במשרדו של הנאשם, אולם לא שמעו את הנאמר ביניהם; אין בעדויותיהם של עדי ההגנה כדי לשלול את התזה המפלילה או כדי לעורר ספק סביר לגביה.

טענת ההגנה לעניין מחדל חקירת

40. אין חולק כי גורמי החקירה בתיק הפיקו פלט שיחות טלפון בין הנאשם למתלוננת לגבי שלושה ימים בלבד (10.5.2009 עד 12.5.2009). הפלט שהופק הוגש לעיוני על-ידי ההגנה (נ/ 3), וממנו עלה כי בשלושת הימים האמורים, נרשמו שתי שיחות טלפון ממספר מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם, אל מספר מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת.

לטענת הסנגור, מאחר שעסקינן בעבירה של הטרדה מינית לפי החלופות של התייחסויות או הצעות "חוזרות" בעלות אופי מיני; ומאחר שהמתלוננת העידה במשטרה כי הנאשם היה מתקשר אליה פעמים רבות; היה על גורמי

החקירה לבחון את שאלת קיומם של פלטי שיחות טלפון בין הנאשם למתלוננת לאורך כל התקופה הרלוונטית לכתב-האישום (מדצמבר 2008 ועד הגשת תלונתה של המתלוננת במשטרה במאי 2009). יוער כי החוקר המשטרתי וסיים רבאח נשאל על-ידי הסנגור בחקירה נגדית מדוע הדבר לא נעשה, והחוקר השיב כי אינו זוכר מה היתה הסיבה לכך (עמ' 37-38 לפרוטוקול). לטענת הסנגור, המחדל של גורמי החקירה לבחון בסמוך לאירועים פלטי שיחות טלפון בין הנאשם למתלוננת בנוגע למלוא התקופה הרלוונטית לכתב-האישום, יצרה נזק ראייתי להגנה שצריך לפעול לטובת הנאשם.

41. בהתייחס לטענת הסנגור אומר כי מלכתחילה, יתכן שאכן היה מקום להרחיב את משך התקופה לגביה ביקשו גורמי החקירה לבחון פלטי שיחות טלפון בין הנאשם למתלוננת. אף המאשימה לא חלקה על כך בהגינותה (עמ' 101, ש' 28 לפרוטוקול). דווקא משום כך, ראיתי להיעתר לבקשה שהגיש לי הסנגור לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, למרות שזו הוגשה בשלב מאוחר של המשפט, לאחר ישיבת ההוכחות הראשונה בתיק. בבקשתו, עתר הסנגור להורות לחברת התקשורת הרלוונטית להפיק פלטי שיחות טלפון ממספר מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם, למספר מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת, וזאת לגבי התקופה מדצמבר 2008 ועד יוני 2009. המתלוננת הביעה הסכמה למתן צו כאמור, וכך גם המאשימה. הצדדים העריכו כי יידרש כחודש ימים לצורך מסירת הנתונים. בהתחשב בכך, נדחתה שמיעת סיכומי הצדדים בתיק לתקופה של כחודש וחצי, על-מנת לאפשר לסנגור לקבל את הנתונים המבוקשים מחברת התקשורת. בהתאם להחלטה שניתנה בעניין, כל שהיה על הסנגור לעשות הוא להשלים את בקשתו בכתב ולמסור פרטי המצאה של חברת התקשורת הרלוונטית, על-מנת שהמזכירות תוכל ליישם את הצו שהתבקש (ראו: החלטתי מיום 30.3.2014 שניתנה במעמד הצדדים, עמ' 92-93 לפרוטוקול). דא עקא, יום לאחר מתן ההחלטה הנ"ל, הודיע הסנגור בהודעה בכתב כי: "לאחר עיון בפסיקה, הגיע הח"מ למסקנה שאין צורך בפלטי השיחות", וכי: "הח"מ סבור שדי בפסיקה כדי להביא לזיכוי של הנאשם". לבקשת בית-המשפט בהחלטה מיום 31.3.2014, הבהיר הסנגור כי הוא מבקש לחזור בו מבקשתו לפי סעיף 108 הנ"ל. בהתאם לכך, הוריתי ביום 4.4.2014 על מחיקת הבקשה.

הסנגור טען בסיכומיו בעל-פה אודות קשייו לאתר את פרטי המצאה של חברת התקשורת הרלוונטית בסד הזמנים שנקבע בהחלטתי (עמ' 105 לפרוטוקול). בהתייחס לטענה זו, יובהר כי הסנגור היה אמור לציין את פרטי המצאה של חברת התקשורת כבר בעת הגשת בקשתו הכתובה לפי סעיף 108, אך נמנע מלעשות כן. מכל מקום, הסנגור לא הגיש בקשה להארכת מועד למסירת פרטי המצאה הנדונים, וממילא לא יכולתי להיזקק לבקשה כאמור.

42. הנה כי כן, בית-המשפט דחה את מועד הסיכומים בעל-פה על-מנת לאפשר להגנה לקבל מחברת התקשורת, לפי בקשתה, פלטי שיחות טלפון בין הנאשם למתלוננת בנוגע למלוא התקופה הרלוונטית לכתב-האישום. אף-על-פי-כן, ההגנה החליטה משיקוליה-שלה לחזור בה מהבקשה. בנסיבות אלה, אין לומר כי המחדל החקירתי הנדון פגע בהגנת הנאשם. אף אין לדבר על נזק ראייתי, שכן לא נעשה ניסיון רציני להפיק את הפלטים הנדונים, וממילא לא ברור אם חלוף הזמן פגע ביכולת להפיקם היום.

ממצאים ומסקנות

43. נוכח מכלול הטעמים עליהם עמדתי, אני רואה להעדיף את גרסת המתלוננת. עדות המתלוננת נמצאה אמינה מתוכה, והיא נתמכת בחיזוקים חיצוניים ובהם: הקלטת ת/1, עדותו של המורה ח ועדויותיהן של בנות-משפחת המתלוננת. מנגד, עדות הנאשם הותירה רושם מגמתי, מתחמק ובלתי אמין, ולפיכך לא ראיתי לסמוך עליה. בעדויותיהם

של עדי ההגנה לא היה כדי לעורר ספק בתזה המפלילה.

44. בהתחשב בכך, אני קובעת כי הוכח מעבר לספק סביר כי בדצמבר 2008 או בינואר 2009, קרא הנאשם למתלוננת להגיע למשרדו ושם פנה אליה בהצעות ובאמירות כמפורט בעדות המתלוננת במשפט (פיסקה 7 לעיל): **"את מוצאת חן בעיניי. אני מת עלייך ואני רוצה לטייל איתך, אם תסכימי שנלך ביחד לבלות כמה שעות. יש לך גוף יפה. המכנסיים שהיית לובשת היה יפה עלייך, תלבשי עוד פעם. יפה לראות אותך בו".** המתלוננת השיבה לנאשם: **"סליחה, את המילים האלה אני לא אוהבת לשמוע. זה בית ספר, ואתה סגן מנהל. אני לא רוצה לשמוע עוד ממך ככה מילים... אל תדבר אליי ככה".** לאחר אותו מקרה, נהג הנאשם להסתכל במתלוננת במבטים על גופה, לצלצל למתלוננת ולקרוא לה מהכיתה בה היתה מלמדת כדי לברר מדוע אינה לובשת את המכנס שביקש, וכן מדוע היא אינה עונה לשיחותיו בטלפון. המתלוננת ניסתה להתחמק מכך.

במאי 2009 קרא הנאשם למתלוננת למשרדו שוב, ביקש ממנה לסגור את הדלת ואמר לה שיש לה חזה יפה, שאל אותה אם יצאה עם מישהו והאם המישהו הזה מצץ לה את החזה, וכן אמר לה: **"הדבר הזה מאד מתוק, אם מוצצים את החזה. זה נותן בך הרגשה יפה ומתוקה. בואי ננסה אותו, ונצא ביחד ונהנה ביחד".** בהמשך אמר הנאשם למתלוננת: **"אם יש משהו, נעשה את זה מחוץ לגוף שלך ... אל תפחדי".** המתלוננת השיבה לנאשם: **"אל תדבר איתי מילים כאלה"** וכן: **"אתה לא מתבייש? אנחנו בבית ספר. אתה מורה וזה לא מקובל ממך...".**

ביום 28.5.2009 ניגש הנאשם למתלוננת כאשר ישיבה לבדה בחדר המורים, ובמהלך שיחה עימה לחש לה: **"הציצים שלך יפים".** המתלוננת השיבה לנאשם: **"לא רואים אותם"** (וליתר דיוק: "לא יתכן שרואים משהו").

45. בהתחשב בכל אלה, אני סבורה כי מכלול יסודותיה של עבירת ההטרדה המינית הוכחו מעבר לספק סביר. במישור היסוד העובדתי - אמנם אין טענה כי הנאשם נגע בגופה של המתלוננת. עם זאת, כבר נפסק כי: "גם מילים והתבטאויות הן בגדר 'מעשה'" (ראו: עש"ם 2192/06 רחמני נ' נציב שירות המדינה, פיסקה 8 (5.4.2007); עש"ם 6713/96 מדינת ישראל נ' בן אשר, פ"ד נב(1) 682, 650 (1998)). התנהגותו ואמירותיו הנדונות של הנאשם היו בגדר הצעות והתייחסויות חוזרות שהן בעלות אופי מיני ברור, שהתמקדו במיניותה של המתלוננת והתייחסו אליה כאל אובייקט מיני באופן חד-צדדי. כל זאת, במקום עבודתה של המתלוננת בבית-ספר, בהיותה מורה חסרת קביעות, בעוד הנאשם משמש כסגן-מנהל בעל מעמד והשפעה (אף שלא שררו בין השניים יחסי מרות פורמאליים בעבודה). מעדותה של המתלוננת שנמצאה אמינה, עולה כי המתלוננת הבהירה לנאשם פעם אחר פעם שהיא דוחה את הצעותיו והתייחסויותיו המיניות ואינה מעוניינת בהן. אף-על-פי-כן, לא חדל הנאשם ממעשיו. בנסיבות אלה, רלוונטיים דבריה של כב' השופטת (כתוארה אז) ביניש בעש"ם 6920/03 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 660, 655 (2004), לפיהם: **"...מעשים או התבטאויות בעלי אופי מיני או רימוז מיני הנתקלים בהבעת התנגדות מפורשת וברורה מצד האדם שאליו הם מכוונים, אין ניתן לסווגם כמעשים ידידותיים גרידא".** הן מבחינת "הכמות" והן מבחינת "האיכות", הצעותיו והתייחסויותיו המיניות החוזרות ונשנות של הנאשם כלפי המתלוננת, שהראתה לו כי אינה מעוניינת בהן, פגעו פגיעה ממשית בפרטיותה של המתלוננת ובכבודה כאדם.

במישור היסוד הנפשי - הצעותיו והתייחסויותיו המיניות של הנאשם נגעו לחזה ולגופה של המתלוננת וכללו, בין היתר, הצעות מפורשות למעשים מיניים. כפי שקבעתי לעיל, המתלוננת הביעה אי הסכמה ברורה להצעות ולהתייחסויות המיניות מצד הנאשם פעם אחר פעם. בהתחשב בכך, ובהעדר טענה או אינדיקציה נוגדת כלשהיא, המסקנה

המתבקשת היא כי הנאשם היה מודע לטיב התנהגותו, לכך שמדובר בהצעות ובהתייחסויות חוזרות הנושאות אופי מיני ולכך שהמתלוננת אינה מעוניינת בהצעות ובהתייחסויות הנדונות, ולמצער חשד בכך. למרות זאת, בחר להמשיך במעשיו.

46. אשר על כן, ונוכח מכלול הטעמים האמורים, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של הטרדה מינית לפי סעיף 5(א) בצירוף סעיפים 3(א)(3) ו- 3(א)(4) לחוק למניעת הטרדה מינית.

הכרעת הדין תפורסם, למעט פרסום שמה וכל פרט מזהה אחר של המתלוננת.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ד, 18 יוני 2014, במעמד הנוכחים.